

ЛІЦЕНЗІЙНЕ ПРОВАДЖЕННЯ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ ПРОЦЕСІ

Ліцензування господарської діяльності за її видами є складовою державного регулювання підприємництва в Україні, спрямованого на забезпечення єдиної державної політики у цій сфері. Головним завданням ліцензування є захист економічних та інших інтересів держави, її громадян шляхом встановлення з боку держави певних умов і правил провадження окремих видів господарської діяльності [1, 36].

Ліцензійне провадження — один із видів адміністративних проваджень. Отже, йому притаманні ті ж ознаки, що й іншим адміністративним провадженням. Поряд з цим ліцензійне провадження має низку особливостей, які суттєво відрізняють його від інших проваджень.

У сучасній юридичній літературі практично відсутні праці, що присвячені ліцензійному провадженню та характеристиці окремих його стадій. Деякі аспекти висвітлено у праці Г. Мельничука, який у своїй публікації «Призупинення дії та анулювання ліцензії» [2] докладно аналізує процедуру анулювання та призупинення дії ліцензії, метою якої є намагання примусити ліцензіата привести свою діяльність у відповідність із законодавством. Окремим моментам процедури ліцензування присвячені також праці Н. Гейко [3], О. Іванченко [4], О. Глушко [5], Г. Осадчука [6], які визначають деякі стадії ліцензійного провадження та висвітлюють проблеми, з якими стикаються підприємці у разі звернення за отриманням ліцензії на здійснення певного виду господарської діяльності. Таким чином аналіз існуючої з даної теми літератури свідчить про недостатню розробленість питання, у більшості з публікацій звернення до характеристики стадій взагалі відсутне. Тому є досить актуальним дослідження процедури ліцензування, адже від її реалізації залежить діяльність кожного ліцензіата.

Метою цієї статті є дослідження процедури одержання ліцензії шляхом аналізу Закону «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» для визнання доцільності більш детального правового регулювання ліцензійного провадження.

Правовою основою проведення ліцензійного провадження є Закон «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» від 01.06.2000 р. № 1775-III [7]; Постанова КМУ «Про термін дії ліцензії на провадження певних видів господарської діяльності, розміри і порядок зарахування плати за її видачу» від 29.11.2000 р. № 1775 [8]; Постанова КМУ «Про затвердження переліку документів, які додаються до заяви про видачу ліцензії для окремого виду господарської діяльності» від 04.07.2001 р. № 756 [9] та ін.

Ліцензуванням згідно із ст. 1 Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» назван ряд заходів, пов'язаних з видачею ліцензій, переоформленням документів, що підтверджують наявність ліцензій,

анулюванням та видачею дублікатів ліцензій, веденням ліцензійних справ та ліцензійних реєстрів, контролем за додержанням ліцензіатами ліцензійних умов, видачею розпоряджень про усунення порушень ліцензійних умов, а також розпоряджень про усунення порушень законодавства у сфері ліцензування [7]. Ліцензійним провадженням можна визнати процедуру здійснення ліцензування, тобто процедуру видачі, переоформлення, анулювання та контролю за дотриманням ліцензійних вимог.

Отже, виходячи з визначення наданого законом, при здійсненні ліцензування можливий такий поділ ліцензійного провадження на стадії:

- 1) порушення ліцензійного провадження;
- 2) розгляд справи та прийняття рішення щодо видачі ліцензії;
- 3) переоформлення та видача дублікатів ліцензій (належить до факультативної стадії, оскільки є виключно технічною дією органу ліцензування);
- 4) ліцензійний нагляд і контроль;
- 5) анулювання ліцензії.

Порушення ліцензійного провадження є першою стадією ліцензування. На цій стадії ініціатива повністю виходить від суб'єкта господарювання. З правової точки зору ця стадія регламентована в частині складу документів, які передаються до державного органу, порядку їх подання (ст. 10 Закону про ліцензування).

Порушення ліцензійного провадження починається з подання заяви органу ліцензування, тобто суб'єкт господарювання, який має намір провадити певний вид господарської діяльності, що ліцензується, особисто або через уповноважений ним орган чи особу звертається до відповідного органу ліцензування із заявою встановленого зразка про видачу ліцензії.

У заяві про видачу ліцензії повинні міститися такі дані:

- 1) відомості про суб'єкта господарювання — заявника:
 - найменування, місцезнаходження, банківські реквізити, ідентифікаційний код — для юридичної особи;
 - прізвище, ім'я, по батькові, паспортні дані (серія, номер паспорта, ким і коли виданий, місце проживання), ідентифікаційний номер фізичної особи — платника податків та інших обов'язкових платежів — для фізичної особи;
- 2) вид господарської діяльності, вказаний згідно з ст. 9 Закону «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» (повністю або частково), на провадження якого має намір одержати ліцензію.

У разі наявності у заявника філій, інших відокремлених підрозділів, які провадитимуть господарську діяльність на підставі отриманої ліцензії, у заяві зазначається їх місцезнаходження.

До заяви про видачу ліцензії додається копія свідоцтва про державну реєстрацію суб'єкта підприємницької діяльності або копія довідки про внесення до Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України, засвідчена нотаріально або органом, який видав оригінал документа.

Для окремих видів господарської діяльності, що підлягають ліцензуванню, до заяви про видачу ліцензії також додаються документи, вичерпний перелік

яких встановлюється Кабінетом Міністрів України за поданням спеціально уповноваженого органу з питань ліцензування.

Заява про видачу ліцензії та документи, що додаються до неї, приймаються за описом, копія якого видається заявнику з відміткою про дату прийняття документів органом ліцензування та підписом відповідальної особи.

Органу ліцензування забороняється вимагати від суб'єктів господарювання інші документи, не вказані в законі, крім документів, про які йшлося вище [10].

Звернення суб'єкта господарювання до органу ліцензування з метою отримання ліцензії, яке супроводжується поданням відповідних документів, є єдиною необхідною дією для початку адміністративного процесу.

З моменту подання суб'єктом господарювання заяви про видачу ліцензії починається спливання процесуальних строків.

Розгляд справи та прийняття рішення щодо видачі ліцензії є другою стадією ліцензійного провадження. Розгляд справи про видачу ліцензії починається після подання всіх необхідних документів.

Орган ліцензування приймає рішення про видачу ліцензії або про відмову у її видачі у строк не пізніше ніж десять робочих днів з дати надходження заяви про видачу ліцензії та документів, що додаються до заяви, якщо спеціальним законом, що регулює відносини у певних сферах господарської діяльності, не передбачений інший строк видачі ліцензії на окремі види діяльності.

Повідомлення про прийняття рішення про видачу або відмову у видачі ліцензії надсилається (видається) заявникові в письмовій формі протягом трьох робочих днів з дати прийняття відповідного рішення. У рішенні про відмову у видачі ліцензії зазначаються підстави такої відмови, до яких належать:

1) недостовірність даних у документах, поданих заявником для отримання ліцензії. У разі відмови у видачі ліцензії на підставі виявлення недостовірних даних у документах, поданих про видачу ліцензії, заявник може подати до органу ліцензування нову заяву про видачу ліцензії не раніше ніж через три місяці з дати прийняття рішення про відмову у видачі ліцензії;

2) невідповідність заявника, згідно з поданими документами, ліцензійним умовам. У разі відмови у видачі ліцензії на цій підставі суб'єкт господарювання може подати до органу ліцензування нову заяву про видачу ліцензії після усунення причин, що стали підставою для відмови у видачі ліцензії.

Заявник може в судовому порядку оскаржити рішення про відмову у видачі ліцензії.

У разі прийняття позитивного рішення про видачу ліцензії орган ліцензування повинен оформити ліцензію не пізніше ніж за три робочих дні з дня надходження документа, що підтверджує внесення плати за видачу ліцензії.

Слід звернути увагу, що розмір плати та порядок зарахування коштів, отриманих за видачу ліцензії, встановлює уряд. Плата за видачу ліцензій зараховується виключно до Державного бюджету України, що, треба відмітити, зовсім не сприяє зацікавленості місцевих державних органів у розвитку підприємницької діяльності.

Орган ліцензування робить відмітку про дату прийняття документів, що

підтверджують внесення заявником плати за видачу ліцензії, на копії опису, яку було видано заявнику при прийомі заяви про видачу ліцензії.

У випадку, якщо заявник протягом 30 календарних днів з дня направлення йому повідомлення про прийняття рішення про видачу ліцензії не подав документа, що підтверджує внесення плати за видачу ліцензії, або не звернувся до органу ліцензування для отримання оформленої ліцензії, орган ліцензування, який оформив ліцензію, має право скасувати рішення про видачу ліцензії або прийняти рішення про визнання такої ліцензії недійсною.

Ще одним наслідком розгляду органом ліцензування заяви та поданих документів може бути залишення заяви без розгляду.

Заява про видачу ліцензії залишається без розгляду, якщо:

- 1) заява подана (підписана) особою, яка не має на це повноважень;
- 2) документи оформлені з порушенням вимог ліцензійних умов.

Про залишення заяви про видачу ліцензії без розгляду заявник повідомляється у письмовій формі, у строки, передбачені для видачі ліцензії.

Після усунення причин, що були підставою для винесення рішення про залишення заяви без розгляду, заявник може повторно подати заяву про видачу ліцензії, яка розглядається в установленому порядку.

Після отримання відповідної ліцензії ліцензіат має право здійснювати певний вид господарської діяльності на території всієї України, якщо ліцензія видана центральним органом виконавчої влади, а при видачі ліцензії міським органом виконавчої влади або спеціально уповноваженим виконавчим органом — на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці.

Строк дії ліцензії встановлюється Кабінетом Міністрів України за поданням спеціально уповноваженого органу з питань ліцензування, але не може бути меншим ніж три роки.

Для кожної філії, кожного відокремленого підрозділу ліцензіата, які провадитимуть господарську діяльність на підставі отриманої ним ліцензії, орган ліцензування видає ліцензіату засвідчені ним копії ліцензії, які реєструються в журналі обліку заяв та виданих ліцензій. Засвідчена органом ліцензування копія ліцензії є документом, що підтверджує право філії або підрозділу ліцензіата на провадження певного виду господарської діяльності на підставі отриманої ліцензії. За видачу копії ліцензії справляється плата в розмірі одного неоподаткованого мінімуму доходів громадян.

У разі ліквідації або припинення провадження філією, іншим структурним підрозділом господарської діяльності ліцензіат зобов'язаний протягом 7 робочих днів з дати їх ліквідації або припинення діяльності подати до органу ліцензування відповідне повідомлення в письмовій формі. В свою чергу орган ліцензування повинен внести відповідні зміни до ліцензійного реєстру не пізніше наступного робочого дня з дати надходження такого повідомлення.

Ліцензія є чинною до закінчення строку її дії або анулювання. У разі, коли ліцензіат має намір провадити зазначений в ліцензії вид господарської діяльності після закінчення строку її дії, він повинен отримати нову ліцензію. Нова ліцензія видається органом ліцензування не раніше ніж в останній робочий

день дії попередньо виданої ліцензії, підписується керівником органу ліцензування або його заступником та засвідчується печаткою цього органу.

Передача ліцензії або її копії іншій юридичній або фізичній особі для провадження господарської діяльності забороняється [7].

Таким чином, з моменту отримання ліцензії суб'єктом господарювання дану стадію можна вважати завершеною.

Факультативною стадією ліцензійного провадження є переоформлення та видача дубліката ліцензії. Підставами для переоформлення ліцензії є:

1) зміна найменування юридичної особи (якщо зміна найменування не пов'язана з реорганізацією юридичної особи) або прізвища, ім'я, по батькові фізичної особи — суб'єкта підприємницької діяльності;

2) зміна місцезнаходження юридичної особи або місця проживання фізичної особи — суб'єкта підприємницької діяльності;

3) зміни, пов'язані з провадженням ліцензіатом певного виду господарської діяльності.

У разі виникнення підстав для переоформлення ліцензії ліцензіат зобов'язаний протягом 10 робочих днів подати органу ліцензування заяву про переоформлення ліцензії разом з ліцензією, що підлягає переоформленню, та відповідними документами або їх засвідченими копіями, які підтверджують зазначені зміни.

Орган ліцензування протягом трьох робочих днів з дати надходження заяви про переоформлення ліцензії та документів, що додаються до неї, зобов'язаний видати переоформлену на новому бланку ліцензію з урахуванням змін, зазначених у заяві про переоформлення ліцензії.

У разі переоформлення ліцензії у зв'язку із змінами, пов'язаними з провадженням ліцензіатом певного виду господарської діяльності, якщо ця зміна пов'язана з намірами ліцензіата розширити свою діяльність, ліцензія переоформлюється в порядку і в строки, передбачені для видачі ліцензії.

Одночасно з переоформленою на новому бланку ліцензією орган ліцензування на підставі даних ліцензійного реєстру безкоштовно видає ліцензіату засвідчені ним копії такої ліцензії.

У разі переоформлення ліцензії орган ліцензування приймає рішення про визнання недійсною ліцензії, що була переоформлена, з внесенням відповідних змін до ліцензійного реєстру не пізніше наступного робочого дня.

Строк дії переоформленої ліцензії не може перевищувати строку дії, зазначеного в ліцензії, що переоформлюється.

Ліцензіат, який подав заяву та відповідні документи про переоформлення ліцензії, може провадити свою діяльність на підставі довідки про прийняття заяви про переоформлення ліцензії, яка видається органом ліцензування.

Ліцензія, яка не переоформлена в установленний строк, є недійсною.

Дублікат ліцензії видається у випадку, якщо оригінал було втрачено або пошкоджено.

У разі втрати ліцензії ліцензіат зобов'язаний звернутися до органу ліцензування із заявою про видачу дубліката ліцензії, до якої додається документ, що засвідчує внесення плати за видачу дубліката ліцензії.

У випадку, якщо бланк ліцензії непридатний для користування внаслідок його пошкодження, ліцензіат повинен подати до відповідного органу ліцензування:

- заяву про видачу дубліката ліцензії;
- непридатну для користування ліцензію;
- документ, що підтверджує внесення плати за видачу дубліката ліцензії.

Строк дії дубліката ліцензії не може перевищувати строку дії, який зазначався у втраченій або пошкодженій ліцензії [4].

Свою діяльність ліцензіат може здійснювати на підставі довідки про подання заяви про видачу дубліката ліцензії, яка видається органом ліцензування. В свою чергу, орган ліцензування зобов'язаний протягом трьох робочих днів з дати одержання заяви видати заявникові дублікат ліцензії замість втраченої або пошкодженої. Крім того втрачена або пошкоджена ліцензія повинна бути визнана органом ліцензування недійсною, з внесенням відповідних змін до ліцензійного реєстру не пізніше наступного робочого дня.

За видачу дубліката ліцензії, а також за переоформлення ліцензії справляється плата в розмірі п'яти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, яка зараховується до Держбюджету України.

Ліцензійний контроль як стадія ліцензійного провадження є діяльністю органів ліцензування та спеціально уповноваженого органу з питань ліцензування щодо перевірки відповідності діяльності ліцензіатів ліцензійним умовам шляхом проведення планових та позапланових перевірок.

Планові перевірки проводяться не частіше одного разу на рік.

Позапланові перевірки здійснюються лише на підставі надходження у письмовій формі заяви (повідомлення) про порушення ліцензіатом ліцензійних умов або з метою перевірки виконання розпоряджень про усунення порушень ліцензійних умов.

Ліцензіат під час перевірки повинен надавати всі необхідні для проведення перевірки документи та забезпечувати умови для її проведення.

За результатами перевірки складається акт перевірки у двох примірниках. А не пізніше ніж через 10 робочих днів з дати складання такого акту орган ліцензування повинен видати розпорядження про усунення порушень ліцензійних умов або прийняти рішення про анулювання ліцензії.

Ліцензіат, дії якого перевірялись, повинен у встановлений в розпорядженні строк подати органу, який видав це розпорядження, інформацію про усунення порушень.

Відповідно до ст. 20 Закону, крім контролю за додержанням ліцензіатами ліцензійних умов, який здійснюють органи ліцензування, передбачається проведення також державного нагляду, але вже за додержанням безпосередньо органами ліцензування вимог законодавства.

Державний нагляд здійснює спеціально уповноважений орган з питань ліцензування, яким згідно з Указом Президента України від 05.03.2001 № 149 визнається Державний комітет України з питань регуляторної політики та підприємництва, рішення якого є обов'язковими для виконання всіма цент-

ральними та місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями всіх форм власності, а також громадянами [11].

Анулювання ліцензії належить до останньої стадії ліцензійного провадження. Анулюванням ліцензії є позбавлення ліцензіата органом ліцензування права на провадження певного виду господарської діяльності (ст. 1 Закону про ліцензування).

В ч. 1 ст. 21 Закону наведено 10 підстав анулювання ліцензії:

- 1) заява ліцензіата про анулювання ліцензії;
- 2) акт про повторне порушення ліцензіатом ліцензійних умов;
- 3) рішення про скасування державної реєстрації суб'єкта господарювання;
- 4) нотаріально засвідчена копія свідоцтва про смерть фізичної особи — суб'єкта підприємницької діяльності;
- 5) акт про виявлення недостовірних відомостей у документах, поданих суб'єктом господарювання для одержання ліцензії;
- 6) акт про встановлення факту передачі ліцензії або її копії іншій юридичній або фізичній особі для провадження господарської діяльності;
- 7) акт про встановлення факту неподання в установлений строк повідомлення про зміну даних, зазначених у документах, що додавалися до заяви про видачу ліцензії;
- 8) акт про невиконання розпорядження про усунення порушень ліцензійних умов;
- 9) неможливість ліцензіата забезпечити виконання ліцензійних умов, встановлених для певного виду господарської діяльності;
- 10) акт про відмову ліцензіата в проведенні перевірки органом ліцензування або спеціально уповноваженим органом з питань ліцензування [7].

Аналіз положень ст. 21 Закону про ліцензування дозволяє дійти висновку про те, що наведений перелік є вичерпним, тобто не допускається позбавлення ліцензії за підставами, не вказаними в ст. 21 цього закону.

Відзначимо, що анулювання ліцензії може відбуватися як внаслідок правомірних дій чи подій (заяви про анулювання ліцензії, смерть підприємця-ліцензіата), так і внаслідок порушення ліцензіатом вимог законодавства.

Відповідно до Закону, орган ліцензування приймає рішення про анулювання ліцензії протягом десяти робочих днів з дати встановлення підстав для її анулювання, яке вручається (надсилається) ліцензіату із зазначенням підстав анулювання не пізніше трьох робочих днів з дати його прийняття. Це, зокрема, стосується випадків анулювання ліцензії на підставі ч. 1 п. 5, 6, 7, 8 ст. 21 Закону про ліцензування.

Зазначимо, що в ряді випадків питання про анулювання ліцензії орган ліцензування має розглядати разом з ліцензіатом або його представником. Такий порядок дозволяє уникнути випадків необґрунтованого анулювання ліцензій, а більшість із наведених вище підстав анулювання ліцензії мають «некримінальний» характер, тобто не пов'язані із заздалегідь обдуманим обманом органу ліцензування для отримання ліцензії.

У разі, якщо рішення про анулювання ліцензії все ж таки було прийняте, воно набирає чинності через 10 днів із дня його прийняття. Запис про дату й номер рішення про анулювання ліцензії вноситься до ліцензійного реєстру не пізніше наступного робочого дня після набрання чинності рішенням про анулювання ліцензії.

Слід зазначити, що суб'єкт господарювання в окремих випадках може одержати нову ліцензію на право провадження певного виду господарської діяльності не раніше ніж через рік з дати прийняття рішення про анулювання попередньої ліцензії. До таких випадків належить, зокрема, анулювання ліцензії на підставі ч. 1 п. 2, 5, 6, 7, 8 ст. 21 Закону про ліцензування.

Ліцензіат, який не погоджується з рішенням про анулювання ліцензії, має право звернутися зі скаргою до експертно-апеляційної ради або безпосередньо до господарського суду із заявою про визнання недійсним рішення про анулювання ліцензії.

Якщо ліцензіат протягом 10 днів від дати прийняття рішення про анулювання ліцензії подає скаргу до експертно-апеляційної ради, дія цього рішення зупиняється до прийняття відповідного рішення цим органом.

Рішення про анулювання ліцензії може бути також оскаржено в судовому порядку. Предметом судового спору в разі подання позову до господарського суду має бути саме рішення про анулювання ліцензії, а не акти, на підставі яких воно було винесене. Викладені в цих актах обставини є підставою для прийняття рішення про анулювання ліцензії [6, 51].

Отже, на підставі викладеного можна відзначити, що правове регулювання ліцензування в Україні значною мірою було вдосконалене з прийняттям нового Закону про ліцензування.

Загалом, в Україні необхідно розробити максимально прозорий і спрощений механізм надання ліцензій, оскільки ліцензування — це інструмент впливу держави на підприємництво, і саме від практики надання ліцензій залежить рівень захисту суб'єктів підприємницької діяльності. Законодавство має створити такий механізм надання ліцензій, який запобігав би негативній практиці прийняття рішень про надання або ненадання ліцензій.

Література

1. Кармазіна О. Ліцензування роздрібного та оптового продажу горілчаних і тютюнових виробів // Юридичний журнал. — 2004. — № 7. — С. 36–39.
2. Мельничук Г. Приостановление действия и аннулирование лицензии // Арбитражная практика. — 2003. — № 8. — С. 22–31.
3. Гейко П. Лицензирование предпринимательской деятельности: состояние и проблемы его правового регулирования // Підприємство, господарство і право. — 1996. — № 2. — С. 3–10.
4. Івапченко О. Консультас фахівців // Підприємство в Україні. — 2001. — № 6–7. — С. 12.
5. Глушко В. Правове регулювання ліцензування // Закон. — 2001. — № 10. — С. 121–126.
6. Осадчук Г. Окремі проблеми у сфері ліцензування // Юридичний журнал. — 2003. — № 7. — С. 50–53.
7. Про ліцензування певних видів господарської діяльності: Закон України від 1 червня 2000 р. // Відомості Верховної Ради України. — 2000. — № 36. — Ст. 299.
8. Про термін дії ліцензії на провадження певних видів господарської діяльності, розміри і поря-

- док зарахування плати за її видачу: Постанова КМУ від 29.11.2000 № 1775 // Офіційний вісник України. — 2000. — № 48. — Ст. 36.
9. Про затвердження переліку документів, які додаються до заяви про видачу ліцензії для окремого виду господарської діяльності: Постанова КМУ від 04.07.2001 № 736 // Офіційний вісник України. — 2001. — № 35. — Ст. 17.
10. Ляптух Г. Особливості національного ліцензування // Закон і бізнес. — 2000. — № 35. — С. 27.
11. Про внесення доповнення до пункту 1 Положення про Державний комітет України з питань регуляторної політики та підприємництва: Указ Президента України від 5 березня 2001 року № 149 // Урядовий кур'єр. — 2001. — № 27. — С. 7.

УДК 351.713(477.74)

О. П. Федотов

ТЕРИТОРІАЛЬНА ТА СТРУКТУРНА РЕОРГАНІЗАЦІЯ МИТНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ ОДЕСЬКОГО РЕГІОНУ

На початку нинішнього 2005 року у системі митної інфраструктури відбулися істотні зміни. Так, наказами [1] Державної митної служби України (далі — ДМСУ) була припинена діяльність Західної і Чорноморської регіональних митниць (далі — ЧРМ), а також із прямого підпорядкування, що залишилися в митній системі регіональних митниць, були виведенні усі митниці і перепідпорядковані напряму ДМСУ [2]. Проте подальші зміни в системі митних органів «не заставили себе довго ждати» і продовжились наприкінці березня поточного року. З новим пакетом наказів ДМСУ [3] була припинена діяльність Східної, Дніпровської, Подільської, Кримської, Карпатської регіональних митниць, замість ліквідованих регіональних митниць були створені митниці (які напряму підпорядковувались ДМСУ) та визначені нові зони діяльності новітніх митних органів митної служби України, а також пройшла (відповідно до наказу ДМСУ № 180 [4]) деяка ліквідація і структуризація митних органів в західному і центральному регіонах України. Як сказано в преамбулі усіх цих даних розпорядчих актів управління, відповідні зміни проводяться з метою оптимізації діяльності структури митних органів, а також підвищення ефективності управління митними органами. Ця реорганізація направлена на глобальне і істотне оновлення інфраструктури митних органів України; так повинна завершитися у повному обсязі діяльність, яка пов'язана з провадженням одноманітності структурних підрозділів, як в центральному апараті ДМСУ, так і в митницях (буде продовжена робота по розширенню й оптимізації функцій і повноважень митниць шляхом методологічного підпорядкування їхніх структурних підрозділів відповідним підрозділам центрального апарату ДМСУ). Також дані зміни повинні забезпечити більш ефективне функціонування не так давно створених окремих служб, на які покладені функції аналізу, перспективного і короткострокового планування (прогнозування), та підрозділів по забезпеченню організації митного контролю, і окремих структурних підрозділів по окремих напрямках оперативної діяльності.